

Outsider-onderzoek WAVE

Door Gustaaf Bos, Vanessa Olivier-Pijpers en Anouk Broersma.*

Samenvatting

- In de context van beschermde zorgsettingen is het soms lastig om vanuit 'kaleidoscopisch' perspectief te kijken naar situaties van moeilijk verstaanbaar gedrag, die geregeld vastlopen.
- Met Project WAVE hebben we 2,5 jaar geprobeerd hier ruimte voor te creëren, door mensen van buiten de zorg langdurig mee te laten kijken. In totaal liepen er twaalf trajecten bij zes deelnemende zorgorganisaties.
- Logischerwijs waren de bevindingen per traject sterk situationeel en (inter)persoonlijk gekleurd, maar we zagen wel drie rode draden: 1. Balanceren in contact tussen professionals en familieleden, 2. Niet alleen formele kennis maar ook persoonlijke talenten benutten, en 3. Meer ruimte voor pieken en dalen.
- Voor alle betrokkenen was het gedurende het hele traject zoeken naar hoe met elkaar op te blijven trekken, maar het bleek zeker te kunnen leiden tot een verrijking van kijken, denken en handelen in situaties van moeilijk verstaanbaar gedrag.

Moeilijk verstaanbaar gedrag

De afgelopen jaren is de term 'probleemgedrag' bij mensen met een verstandelijke beperking veelvuldig uitgedaagd. Het gaat tenslotte niet om een probleem van die persoon; het gedrag ontstaat in de interactie tussen die persoon en zijn omgeving. Door negatieve interacties kan iemand agressief worden of zich juist somber terugtrekken. Probleemgedrag wordt tegenwoordig ook wel geduid als 'signaalgedrag'; het is een signaal dat er niet aan iemands behoeften wordt voldaan. Een andere term is 'moeilijk verstaanbaar gedrag', omdat een familielid of zorgmedewerker de persoon met verstandelijke beperking niet altijd goed begrijpt. Vaak kan degene zelf niet duidelijk aangeven wat maakt dat hij zich zo gedraagt, het is aan de ander om hem/haar te leren verstaan. In deze lijn hebben we gekozen om 'moeilijk verstaanbaar gedrag' te hanteren in Project WAVE.

Inleiding

Ondanks de politieke en maatschappelijke trend om zorg te deinstitutionaliseren, ontvangen volwassenen met een matige of ernstige verstandelijke beperking en moeilijk

verstaanbaar gedrag, hun zorg meestal nog steeds binnen beschermde zorgsettingen. Hun leefomgeving is een totaal andere context dan de samenleving; met andere perspectieven op gedrag en relaties dan we gewend zijn in de samenleving. In de samenleving is deze doelgroep vrijwel onzichtbaar. Als ze al in een mainstream context opduiken, bijvoorbeeld via de media, dan is dat meestal in het frame van 'cliënt', 'bewoner' of 'verward persoon'. Bijna nooit gaat het in de eerste plaats om hen als medemensen, met een bepaalde levenswijze, een levensgeschiedenis, gevoelens, vermogens en interesses. Daardoor denken mensen van buiten de zorg al snel dat zorgprofessionals zonder meer het beste weten hoe je met zo'n persoon met moeilijk verstaanbaar gedrag moet omgaan.¹

Die dominantie van het perspectief vanuit een gespecialiseerde zorgsetting kan echter problematisch zijn, zeker voor mensen met een verstandelijke beperking die zichzelf niet via woorden uiten. Velen van hen hebben weinig contact met familieleden en hun sociale netwerk reikt vaak niet verder dan de zorgmedewerkers om hen heen.^{2,3} Het dagelijks leven op woongroepen kan zo complex en verstorend zijn, dat medewerkers om overeind te blijven, vaak vasthouden aan een regime gebaseerd op waarden als rust, regelmaat, veiligheid en risicomijding.¹ Die houding draagt bij aan een afstandelijk en gedepersonaliseerd perspectief op mensen met een ernstige of matige verstandelijke beperking en moeilijk verstaanbaar gedrag.

Politicooloog en zus Stacy Clifford Simpican⁴ betoogt dat iedereen die situaties van moeilijk verstaanbaar gedrag bestudeert, rekening moet houden met de complexiteit en oorsprong van dit gedrag. Hierbij pleit zij allereerst voor het erkennen en verkennen van de ongelijkheid en machtsonbalans tussen *alle* betrokkenen: mensen met een beperking, verwanten én professionals. Hoe verschillen zij van elkaar, en welke invloed hebben de verschillen op hoe eenieder naar het gedrag kijkt en ernaar handelt? Op de tweede plaats roept ze op om te accepteren dat moeilijk verstaanbaar gedrag samenhangt met een (deels) onherstelbare beschadiging en onbegrijpelijke onbalans in wat iemand kan en aankan. Dit is volgens haar beter dan (vanuit liefde) proberen iemand te verlossen van alle problemen. Ten derde wil Clifford Simpican ruimte reserveren om moeilijk verstaanbaar gedrag te kunnen problematiseren, in plaats van het van de weeromstuit louter te begrijpen vanuit degene die het vertoont.

* In een vorige versie ontbrak een aantal auteurs.

Dat gedrag kan immers heel pijnlijk en grensoverschrijdend zijn voor andere betrokkenen.

In lijn hiermee pleit ze tot slot voor het ontwikkelen van een veelkleurig en gelaagd perspectief op moeilijk verstaanbaar gedrag. Een perspectief dat situaties met moeilijk verstaanbaar gedrag niet te snel reduceert en versimpelt tot dat gedrag, maar waarmee de persoon met dit gedrag, diens familieleden, vrienden, zorgmedewerkers en andere professionals in samenwerking zicht kunnen ontwikkelen op de 'kaleidoscopische complexiteit' ervan, zoals Orsini and Davidson⁵ het noemen. Een situatie waarin iemand moeilijk verstaanbaar gedrag vertoont is ingewikkeld, roept bijvoorbeeld veel emoties op en kenmerkt zich door een grote onderlinge afhankelijkheid. Het is dan helpend om juist die kaleidoscopische complexiteit met elkaar aan te gaan, zodat alle betrokkenen elkaar én zichzelf mogelijk beter leren kennen.

De exclusieve, onzichtbare en gemarginaliseerde maatschappelijke positie van gespecialiseerde zorginstellingen is allesbehalve bevorderend voor het onderkennen en aangaan van 'kaleidoscopische complexiteit'. Met Project WAVE hebben we daarom geprobeerd hier ruimte voor te creëren, door mensen van buiten de zorg langdurig mee te laten kijken. Het project was een samenwerking tussen Centrum voor Consultatie en Expertise (CCE), Universiteit voor Humanistiek, VUmc Metamedica, zes zorgaanbieders (ASVZ, Ipse de Bruggen, Prisma, Severinus, Siza, en Vanboeijen), diverse hbo-opleidingen Social Work en Verpleegkunde en de AVG-opleiding van de Erasmus Universiteit.

Centrale onderzoeksvraag

Onze hypothese was dat mensen van buiten de zorg met hun 'frisse blik' zaken zouden benoemen waar zorgprofessionals zich niet (meer) bewust van zijn. Zij zouden de blinde vlekken, assumpties, gewoontes, routines, structuren in de zorgsetting kunnen bevragen, in de hoop dat dit verandering zou faciliteren waarmee de kwaliteit van leven van de bewoner verbeterde. De centrale onderzoeksvraag was:

Waarom leidt de uitwisseling tussen (professionele en ervarings)kennis uit de zorgwereld en andere werelden bij het gezamenlijk verkennen van de ervaren moeilijkheden en mogelijkheden in vastlopende situaties rond mensen met een ernstige of matige verstandelijke beperking en moeilijk verstaanbaar gedrag?

Methode

De zes deelnemende zorgorganisaties selecteerden ieder twee casussen rondom een bewoner met moeilijk verstaanbaar gedrag, waarin volgens de betrokken professionals sprake was van een geregeld vastlopende situatie. Zo'n situatie kenmerkt zich door een grote (en vaak wisselende) groep professionals rondom een cliënt, een moeilijke relatie tussen professionals en familieleden, een schijnbaar onmogelijke taak om te leren omgaan met het moeilijk verstaanbaar gedrag en een constante dreiging van incidenten.⁶ In het project werden bewoners 'hoofdpersoon' genoemd, aangezien het primaire doel van het project was om bij te dragen aan hun kwaliteit van leven.

Outsider-onderzoekers

De hoofdonderzoeker koppelde aan iedere casus een zogenoemde 'outsider-onderzoeker': iemand zonder ervaring in de zorg, maar mét relevante kennis en ervaring op andere levensgebieden. Sommigen werkten bijvoorbeeld bij politie en defensie, en waren dus bekend met functioneren in complexe situaties, een ander kon daar als journalist goed een rode draad in vinden. Iedereen had vanuit zijn/haar professionele en persoonlijke achtergrond, kennis en vaardigheden waarvan we verwachtten dat ze goed bij de rol van outsider-onderzoeker zouden passen. Het betrof een betaalde functie waarvoor kandidaten een uitvoerige selectieprocedure doorliepen.

Vanaf het voorjaar van 2019 startten twaalf outsider-onderzoekers hun traject bij een van de zes zorgaanbieders. Iedere outsider-onderzoeker was intensief betrokken bij de situatie van één hoofdpersoon en diens betrokkenen. Aanvankelijk vooral door te observeren en te luisteren: hoe was de interactie tussen hoofdpersoon en anderen? Hoe handelden betrokkenen daarin? En hoe werden interacties gevormd door de sociale, fysische en culturele zorgcontext? Als zij daartoe gelegenheid zagen, konden ze ook hun eigen vragen en ideeën inbrengen in het zorgteam. Daarnaast brachten ze geregeld verslag uit aan de hoofdonderzoeker, die hen gedurende het hele proces begeleidde.

In ruim tweeënhalf jaar zijn tien trajecten tot een einde gebracht, twee zijn na minder dan een jaar voortijdig stopgezet. In het ene geval konden de zorgprofessionals niet de ruimte vinden om de outsider-onderzoeker goed te laten meelopen, in het andere geval concludeerde de outsider-onderzoeker zelf dat zij de situatie van de hoofdpersoon niet aankon. Daarnaast zijn er in één van de trajecten twee outsider-onderzoekers aan het werk geweest, doordat de eerste na anderhalf jaar een nieuwe baan kreeg. In totaal waren er dus 13 outsider-onderzoekers actief in het project.

Kennisuitwisseling

Alle deelnemers samen vormden een zogenoemde Community of Practice (CoP)⁷, die gedurende het project kennis en perspectieven uitwisselde rondom de verschillende casussen. De volgende betrokkenen rekenden we tot de CoP:

- de hoofdpersoon: de cliënt met een verstandelijke beperking in een geregeld vastlopende situatie;
- familieleden van de hoofdpersoon;
- insiders: o.a. teamleden, gedragskundigen en leidinggevendenden in de zorginstelling van de hoofdpersoon;
- outsider-onderzoekers;
- studenten van de betrokken opleidingen en hun docenten (zij waren betrokken bij de trajecten en/of kregen gastlessen over de bevindingen van Project WAVE).
- de hoofdonderzoeker/projectleider en projectleider (Gustaaf Bos en Vanessa Olivier-Pijpers)

De kennisuitwisseling gebeurde op verschillende niveaus:

- op casusniveau met alle betrokkenen;
- tussen twee trajecten binnen dezelfde organisatie;
- tussen zorgorganisaties onderling;
- tussen zorgorganisaties, onderwijsinstellingen en andere partijen.

Gustaaf Bos.

Dataverzameling en –analyse

Dataverzameling gebeurde op verschillende manieren. Zo hielden de outsider-onderzoekers (geschreven of auditieve) dag- en logboeken bij over hun observaties en verzamelden ze foto- en videomateriaal. Daarnaast

hielden we groepsgesprekken met leden van de CoP, formele en informele individuele gesprekken en semigestructureerde interviews met betrokkenen.

Deze data analyseerden we op verschillende manieren en momenten, afhankelijk van het doel. Naast wetenschappelijke artikelen gebruikten we de data bijvoorbeeld als input voor gastlessen bij betrokken opleidingen en voor blogs op de website van Project WAVE (<https://www.projectwave.nl/>). De outsider-onderzoekers verwerkten hun data daarnaast in eindproducten in diverse vormen (dagboek, beeldverhaal, (animatie)film, gedichten, spelmateriaal, et cetera.

Resultaten

Logischerwijs waren de bevindingen per traject sterk situationeel en (inter)persoonlijk gekleurd. Toch zagen we over het geheel genomen drie rode draden in wat de outsider-onderzoekers constateerden in de situaties van hun hoofdpersonen. Die drie draden presenteren we hieronder.

Draad 1: Balanceren in contact tussen professionals en familieleden

Iets wat veel outsider-onderzoekers opviel was dat familieleden vaak niet betrokken zijn bij het dagelijks leven van de hoofdpersoon. Familieleden bezochten de hoofdpersoon vaak maximaal één keer per week en hadden een aantal keer per jaar besprekingen met zorgmedewerkers. In sommige casussen vroegen de begeleiders – die een hoofdpersoon bijna dagelijks zien – zich weleens af hoeveel input ze van familieleden kunnen verwachten. Ook ervoeren ze het onderhouden van communicatie vaak als lastig of zeiden ze dat de familie hun werk niet begrijpt. Op andere plekken werd duidelijk dat het familieleden niet lukte om een vruchtbare en duurzame samenwerking aan te gaan met professionals.

Vanuit het perspectief van veel outsider-onderzoekers was een dergelijk gebrek aan stevige samenwerking en uitwisseling problematisch. Wat hen betreft was het niet meer dan logisch dat familieleden de belangrijkste stem hebben in de zorg en begeleiding, en zorgmedewerkers zouden hen daarin moeten volgen. Zij vonden het – zeker in het begin – onbegrijpelijk dat veel familieleden zo'n beperkte rol hadden in het leven van hun kind. Gaandeweg het traject kregen diverse outsider-onderzoekers meer inzicht in waarom het voor zorgmedewerkers moeilijk kan zijn om een balans te vinden in het contact met familieleden. Een hoofdpersoon kan bijvoorbeeld een heel goede band met zijn moeder hebben, maar daardoor minder hecht zijn met zijn begeleiders. Andersom kan iemand heel erg op

de begeleiders gaan leunen, met als gevolg een minder goede band met de moeder. Daarnaast is het voor beide partijen vaak moeilijk om constructief te navigeren in het onderlinge spanningsveld van pijn, schuldgevoel en broos vertrouwen.⁸

De outsider-onderzoekers concludeerden dat in situaties waar de balans goed was, betrokkenen elkaar de volgende vragen stelden:

- *Hoe werken we goed samen?*
- *Hoe kunnen we elkaar ondersteunen?*
- *Wat is de bedoeling en wie is waarvoor verantwoordelijk?*
- *Wiens kennis en expertise zijn op welk moment nodig?*
- *Hoe kunnen we blijven leren?*

Draad 2: Niet alleen formele kennis maar ook persoonlijke talenten benutten

Veel zorgprofessionals waren geneigd om de hoofdpersonen voornamelijk vanuit hun zorgkennis en -ervaring te begrijpen en te bejegenen. Hoewel het zo is dat dit is waar zij in opgeleid zijn en wat ze goed kunnen, vroegen verscheidene outsider-onderzoekers zich af waarom begeleiders niet vaker hun andere talenten benutten om een relatie met hun hoofdpersoon op te bouwen. Een teamlid kan bijvoorbeeld ook eens iemands nagels lakken, samen met die ander muziek maken of een manshoge blokkentoren bouwen; activiteiten waarvoor tijdens project WAVE ruimte en enthousiasme ontstond.

In het begin vonden teamleden het lastig om naast hun professionele kennis hun persoonlijke talenten en interesses in te brengen, bijvoorbeeld door samen te zingen, wandelen, luieren in de zon, foto's te kijken of een spelletje te spelen. Toch bleek dit in het contact met diverse hoofdpersonen goed te werken. Zo was er een situatie waarin de hoofdpersoon leek te genieten van momenten wanneer iemand haar in stilte gezelschap hield. Een begeleider had er moeite mee om zonder woorden bij haar te zijn, maar merkte dat het haar wél lukte als ze een breiwerkje van huis meenam. Na verloop van tijd bleek dat een persoonlijker invulling van het contact de band tussen verscheidene hoofdpersonen en begeleiders sterker en soepeler maakte. De begeleiders werkten hierdoor meer ontspannen en met meer vertrouwen, en het dagelijks leven van de hoofdpersonen kreeg meer kleur.

Draad 3: Meer ruimte voor pieken en dalen

Iedereen heeft goede en slechte momenten in zijn leven, voor bewoners met een verstandelijke beperking is dat niet anders. Bij bewoners met meer slechte periodes lijkt de reflex van begeleiders echter om het moeilijk verstaanbare gedrag nog meer te beheersen en te

Vanessa Olivier-Pijpers.

focussen op het vermijden van incidenten. Daarnaast verbergen begeleiders vaak hun emoties, om hun professionele houding te bewaren. Vanuit het perspectief van diverse outsider-onderzoekers is er hiermee een disbalans, met te veel nadruk op spookverhalen over incidenten en te weinig ruimte voor plezier, verbinding en een positieve relatie met bewoners. Begeleiders lijken (sporadisch voorkomende) heftige incidenten meer gewicht toe te kennen, dan de kleine dagelijkse successen en geluksmomentjes.

De gecreëerde afstand uit zich onder meer in de leefomgeving, die vaak zo is ingericht dat bewoners er zo min mogelijk prikkels krijgen of risico's lopen. Daardoor zijn het vaak onpersoonlijke plekken, die er allemaal ongeveer hetzelfde uitzien. Je kunt meer rekening houden met persoonlijke voorkeuren van bewoners, opperden sommige outsider-onderzoekers, zodat zij zich er meer thuis voelen. Denk aan een slaapkamermuur in iemands lievelingskleur of materialen die warm aan het lichaam voelen.

Sommige outsider-onderzoekers vonden tijdens het project zelf manieren om kleine positieve momenten te creëren, zoals samen de tuin versieren, snoezelen of wandelen. Ook fantasie en verhalen vertellen zijn een manier om een positievere sfeer te creëren, het kan mensen dichter bij elkaar brengen. Koesteren van zulke geluksmomenten én erkennen dat daarna een kater kon volgen – in plaats van een 'perfect incidentloos' (of: 'rimpelloos' en 'grijs') leven na te streven – kon de ondersteuning van diverse hoofdpersonen verbeteren.

Teamleden proberen met iedere bewoner een zo uniform mogelijke relatie op te bouwen, merkten outsider-onderzoekers ook op. Het doel daarvan is om voor bewoners stress te verminderen, die kan ontstaan als ze zich telkens moeten aanpassen aan contacten met individuele begeleiders. Maar meer diversiteit in contacten kan ook positief uitpakken. Het kan het leven van bewoners verrijken, en een betere onderlinge band kan ervoor zorgen dat een bewoner en begeleider elkaar beter begrijpen. Volgens diverse outsider-onderzoekers zou de focus dus moeten liggen op relaties bouwen, intimiteit tussen mensen en menselijkheid in de zorg. In dat soort relaties is nadrukkelijk ruimte voor emoties, liefde, vriendschap en lichamelijk contact. Hun hoofdpersonen hadden dit soort contact nodig, net als iedereen.

Conclusie en discussie

Voor alle betrokkenen in de Community of Practice van Project WAVE was het gedurende 2,5 jaar volhouden en zoeken hoe met elkaar op te trekken. Uit de rijke verhalen en andere 'data' die dit proces heeft opgeleverd, blijkt dat het erkennen van de eerdergenoemde 'kaleidoscopische complexiteit' kan leiden tot een verrijking van het kijken, denken en handelen in situaties van moeilijk verstaanbaar gedrag. De trajecten hebben bijgedragen aan een verbeterde kwaliteit van zorg van diverse hoofdpersonen. Elkaar tegemoet treden als *hele mensen* – met alle complexiteit die daarbij komt kijken – lijkt daarmee een veelbelovende manier om het contact tussen mensen met moeilijk verstaanbaar gedrag, hun begeleiders én families zo vorm te geven dat zij elkaar beter leren begrijpen. Tijdens Project WAVE bleek dat de hoofdonderzoeker hier een belangrijke rol in speelde. Enerzijds waakte hij ervoor dat de outsider-onderzoekers geen professionals werden, anderzijds creëerde hij ruimte voor het invoegen van het andere perspectief van outsider-onderzoekers op het kijken en handelen van professionals.

Project WAVE heeft geleid tot bewustwording op drie thema's: 1. *Balanceren in contact tussen professionals en familieleden*, 2. *Niet alleen formele kennis maar ook persoonlijke talenten benutten* en 3. *Meer ruimte voor pieken en dalen*. Deze bewustwording wordt zichtbaar wanneer betrokkenen rondom een hoofdpersoon meer accent gaan leggen op dat het dagelijks leven van de hoofdpersonen vraagt om mensenwerk. Vanuit de erkenning dus, dat dit werk is wat door en voor mensen gebeurt. Hierin zijn de eigenheid en eigenwijsheden van eenieder die betrokken is, belangrijk. Uiteraard is het een kwestie van volhouden en blijvend richten op verbindingen maken met elkaar, waarin het contact met familieleden de basis vormt voor de ondersteuning aan de hoofdpersoon.

Om dit waar te maken, moeten medewerkers binnen de organisatie zich echter ook gesteund voelen om intieme relaties aan te gaan met mensen met een verstandelijke beperking en moeilijk verstaanbaar gedrag. In de organisatiestructuur, besluitvorming en onderlinge communicatie zou zorgzaamheid voor elkaar als kernwaarde zichtbaar moeten zijn. Er moet ruimte zijn om dingen minder complex te maken, nuchter te handelen en voor elkaar te zorgen. Dit helpt medewerkers reflecteren, verwonderen en lichtheid in te brengen in situaties van moeilijk verstaanbaar gedrag.

Na 2,5 jaar worstelen en zoeken naar nieuwe manieren om het leven van de hoofdpersonen te verbeteren, geven veel leden van de CoP WAVE aan dat het project hun leven en werk heeft verrijkt. Met regelmaat waren er situaties waarin een van de partijen niet goed meer wist hoe verder te gaan in het project, bijvoorbeeld door veelvuldige wisselingen in zorgpersoneel of omdat de outsider-onderzoeker of insiders het gevoel had(den) dat hij/zij niet goed begrepen werd(en). Op die momenten kwam de hoofdonderzoeker in beeld als mediator, en soms ook als coach. Er was veel doorzettingsvermogen voor nodig om de verschillende perspectieven met elkaar in verbinding te brengen, om werkelijk te weven in het leven van de hoofdpersoon. Maar uiteindelijk hielden vrijwel alle partijen het vol om samen te blijven optrekken. Twijfel, angst, schuld en gevoelens van spanning bij insiders werden gedurende de trajecten zichtbaarder, zeker in moeilijke tijden en bij incidenten, wat vaak resulteerde in een gesloten houding en een kokervisie op hoe met de vastlopende situatie om te gaan. In Project WAVE werd duidelijk dat het accepteren van deze gevoelens, daarop reflecteren en elkaar hulp bieden, vrijwel altijd leidde tot meer beweging in de situatie.

Bronnen

1. Bos GF. *Antwoorden op andersheid: over ontmoetingen tussen mensen met en zonder verstandelijke beperking in omgekeerde-integratiesettingen*. Utrecht: Uitgeverij De Graaf; 2016
2. Emerson E, Einfeld S. *Challenging Behaviour* (3rd ed.). Cambridge: Cambridge University Press; 2011. doi:10.1017/CBO9780511861178
3. Kamstra A, van der Putten AAJ, Vlaskamp C. *The structure of informal social networks of persons with profound intellectual and multiple disabilities*. *Journal of Applied Research in Intellectual Disabilities*. 2015; 28(3):249-256
4. Clifford Simpican S. *Behaviors that challenge disability studies*. *Disability & Society*. 2019; 34(9-10):1379-1398. DOI: 10.1080/09687599.2018.1552119
5. Orsini M, Davidson J. *Introduction: Critical Autism Studies: Notes on an Emerging Field*. In Davidson J, Orsini M, editors. *Worlds of Autism: Across the Spectrum of Neurological Difference*. University of Minnesota Press: Minneapolis; 2013: pp. 1–29.
6. Olivier-Pijpers VC., Landman W. *Bewegen bij probleemgedrag: Een (actie)onderzoek naar organisatiecontext bij het vastlopen en in beweging krijgen van situaties van probleemgedrag*. Utrecht: Centrum voor Consultatie en Expertise; 2020.
7. Wenger E. *Communities of Practice: Learning, Meaning, and Identity*. Cambridge: Cambridge University Press; 1998
8. Goossens W. *Ouders willen gezien worden als ouders*; 2018. Available from: <https://balansdigitaal.nl/kennisbank/ouderschap-in-balans/hoe-zorg-je-goed-voor-jezelf/ouders-willen-gezien-worden-als-ouders/> ■